

Mano miela ir brangi gimnazija,

rašau Tau, norėdama padėkoti už tai, ką gavau, besimokydama nuo pirmos iki baigiamosios klasės, dirbdama čia. Tiesą pasakius, neturiu su kuo ir palyginti, nes per visą savo gyvenimą nesu nei mokiusis kitoje mokykloje, nei kur kitur dirbusi. Bet man atrodo, kitur geriau nebūtų. Man, kaip ir daugeliui, iš tiesų tapai antraisiais namais (kad ir kaip banaliai skambėtų ši frazė)... Gal daug kam keista, kad rašau laišką ne kokiam nors žmogui, o pastatui. Juk tai tik sienos, langai, durys, pamatai, kurie negirdi, nejaučia. Bet mes, čia dirbantys ir besimokantys, galime teigti, kad esame apsupti tos gerosios šiamo pastate tvyrančios auros, kuri padeda dirbti, kurti, mylėti, džiaugtis. O ar gali būti kitaip? Juk čia gali mokytis ar dirbti tik nuoširdūs, jautrūs, mylintys žmonės, paėmę į rankas Maironio priesakus – arklą, knygą, lyrą. Čia negali šiaip sau būti: mokytis, dirbti – turi pamilti šį pastatą, jo istoriją, kasdien išgyventi garbingos istorijos ir dabarties susitikimą. Juk šiame pastate padėti Lietuvos valstybingumo pamatai, vyko Aukštieji kursai, čia savo žodyną rengė Kazys Būga, kalbą puoselėjo Kazimieras Jaunius, dešimt metų mokėsi poetas Jonas Mačiulis-Maironis, kurio vardą stengiamės pateisinti ir tariame su didžiule meile ir pagarba. Manau, kad didysis dainius ne tik saugo mus nuo negandų, bet ir džiaugiasi, kad jo gimnazija, nepaisant įvairių bandymų atimti pastatą, išvengusi mokyklų tinklo pertvarkos peripetijų, atsilaiškė ir dabar gali eiti savo keliu aukštai iškėlusį galvą. Maironis džiaugtųsi ir dėl to, kad čia visada buvo puoselėjamas lietuviškas žodis, tautinės, pilietinės tradicijos, kad jau 24-tus metus skaičiuoja Lietuvos maironiečių draugija, taip gražiai praėjusiais metais paminėjusi ir Poeto 150-metį. (...)

Mus stiprina, įkvepia ir čia tvyranti aušrietiška dvasia, gražūs, šilti mokinių, mokytojų, visų darbuotojų santykiai. Labai gražiai Tave, gimnazija, prisimena ir buvę mokiniai. Buvusio abituriento Nerijaus Šmerauskio, dabar kunigo, mintys 1995 metais pabaigus mokyklą: „Nežinau, ar bebūna geresnių „antrųjų namų“ už manusius. Juk čia žengtas pirmasis savarankiškos minties raiškos žingsnis, čia augta, šioje „šeimoje“ brandinta ir savita individualybė. Nešabloniška, ne iš „monotoniškų“ plokščių sulipdyta mokyklos dvasia, grakščiais, maironišku alsavimu dvelkiančiais skliautais besigaubianti mokytojo asmenybė – puiki dirva „potekstės“ gabumui ar talentui reikštis. Siauri, tamsoki koridoriai ir apskritai „senienos“ dvelksmas neretai brandina pasididžiavimą – kokia didelė garbė, kad mes čia brandinome savąją mintį...”

O ko galėčiau palinkėti aš tau, mano gimnazija, visiems šventėje susirinkusiems šventės dalyviams? Linkiu Jums svajonių išsipildymo, visada eiti į priekį, nesižvalgyti atgal, kiekvieną žingsnį žengti su meile. Sakoma, kad „paukščiai turi sparnus, bet neturi svajonių... Žmonės turi svajones, bet neturi sparnų... Tačiau galima gyventi taip, kad svajonės turėtų sparnus“. Mano, kaip gimnazijos direktorės, svajonė, – moderni, istorines tradicijas puoselėjanti, atnaujinta gimnazija, kuri deramai įsilieja į Senamiesčio architektūrinį ansamblį, gyvina Kauno istorinį veidą ir joje mokosi ir dirba linksmi, besišypsantys, laimingi žmonės.

Sveikinu Tave, gimnazija, su 150-uoju gimtadieniu!

Gimnazijos direktorė Daiva Garnienė

2013-12-13

Mano Gubernijos gimnazija,

malonu, kad kiekvieną rytą galime peržengti Tavo slenkstį. Kaunas – senas miestas, bet visai neseniai pradėjome mokytis Tavo dviaukščiame pastate. Mums čia gera, nors drausmė gana griežta. Į Tavo glėbį patenkame tik išlaikę egzaminus, perėję parengiamąją klasę. Viskas dėstoma tik rusų kalba ir už mokslą reikia susimokėti 30 rublių per metus.

Stodami į 1 klasę, mes turime mokėti žegnotis, pasakyti 10 Dievo įsakymų. O ketvirtoje gimnazijos klasėje jau turime mokėti Katekizmą ir trumpą Rusijos istoriją.

Gimnazijos uniforma griežtai privaloma dėvėti ne tik mokykloje, bet ir už jos ribų. Neuniforminius drabužius net ir savo kambaryje laikyti griežtai draudžiama. O jeigu nusižengiame, palieka ne tik po pamokų, bet ir įkrečia nuo 5 iki 25 rykščių arba uždaro į mokyklos rūsyje esantį karcerį.

Asmeniškai man labiausiai patinka mokytis kosmografijos ir logikos, o po pamokų dainuoti arba padirbėti kieme esančiame sode ir darže. Didžiuojusi, kad esu Tavo mokinys. Ir manau, kad šią salę prisiminsiu visą savo gyvenimą.

Kauno gubernijos gimnazijos auklėtiniai
1867 metai

Miela gimnazija,

Mes dar neseniai čia, Seimo gatvėje, mūriniuose „Aušros“ mergaičių gimnazijos rūmuose, tačiau Tu iškart tapai sava. Gal todėl, kad prisimeni jauno Maironio žingsnius...

O gal, kad čia pat, trečiame aukšte, dar jaučiama Seimo istorinė rimtis, Aukštųjų kursų dvasia...

Mūsų nemažai, net 14 klasių: 8-iose humanitarinėse sustiprintas kalbų, literatūros ir istorijos mokymas, o 6-iose komercinėse – be bendrųjų dalykų, mokomės buhalterijos, mašinraščio. Už mokslą tėveliai moka 150 litų, tik labai gabios mokinukės atleidžiamos nuo mokesčio.

Visai neseniai mes pasipuošėme štai tokiomis uniforminėmis suknelėmis, kurios privalomos visų klasių moksleivėms, kojinitės tik tamsios, dar nešiojame ir rudas kepuraites. Visada turime atrodyti tvarkingai: plaukus šukuoti tiesiai, be jokių raitymų. Negalime ateiti pasipuošusios žiedais, auskarais, apyrankėmis, karoliais. Sutikę mokykloje mokytojus sveikiname reveransu.

Pradėjome ir naują šimtadienio tradiciją. Smagu, kai šventės metu galime pasikviesti berniukus.

Veikia religijos, lietuvių literatūros, prancūzų ir vokiečių būreliai, galime dalyvauti ir skautų veikloje.

Smagu, kad visos dienos gimnazijoje džiaugsmingos, prasmingos, dvasingos.

Kauno „Aušros“ mergaičių gimnazistės
1927 metai

Miela mano 2-oji vidurine,

Tau rašo viena iš mokinių, kurių šiuo metu čia iš tiesų daug – net 1200. Dėkoju Tau už kiekvieną čia praleistą dieną. Mokomės dviem pamainomis, o po pamokų išiname organizuotai, lydimi mokytojo. Pamokose taip pat laikomės griežtų reikalavimų: norėdami ko nors paklausti, privalome pakelti ranką, neatitraukdami alkūnės nuo suolo. Susitikę mokytoją sveikinamės linktelėdami galvą.

Mokomės tikrai daug. Be karinio parengimo, šaudymo neįsivaizduojame tarybinio vaiko mokymo. Žinau, kad ateities mokiniai tokių dalykų nesimokys, kad mūsų komsorgus pakeis tikybos mokytojai, tačiau tai jau ne mano, o mano vaikų ir vaikaičių ateitis...

Pamiršau pasidalyti vienu dideliu džiaugsmu – nuo šių (1954-ųjų) metų mokomės nebe vienos, o kartu su berniukais. Kartu su jais dalyvaujame užklasinėje veikloje: spaliukų, pionierių ir komjaunuolių organizacijos didelės ir aktyvios. Vyksta skanduočių, žygio ir dainos konkursai, šventiniai paradai.

Privaloma kasdien dėvėti uniformą – ją ir dabar vilkiu. Tiesą sakant, ji man labai patinka, tik dažnai reikia persisiūti apykaklę ir rankogalius.

Ačiū Tau, mylima mokykla, už nepakartojamą patirtį. Žinau, kad mokslus čia baigė daug garsių žmonių. Ir aš pabaigsiu. Tada Tu manimi didžiuosiesi.

Kauno 2-osios vidurinės mokyklos auklėtinė
1954 metai

Mieloji mano Maironio universitetinė gimnazija,

kasdien susitinkame, tačiau rašau tik dabar, Tavojo jubiliejaus proga.

Man nepaprastai gera, kad mokausi mokykloje, kurią baigė ir mano tėvai, manau, kad ir mano vaikai mokysis būtent čia, vienoje seniausių Lietuvos gimnazijų.

Mūsų, penkių šimtų mokinių, bendruomenė draugiška ir šilta. Visiems sudarytos puikios sąlygos mokytis, tobulėti ir augti savo dvasia. Mokytojai labai geranoriški, mylintys savo darbą ir atliekantys jį su meile.

Mūsų mokyklinis gyvenimas turtingas: mokomės įvairių užsienio kalbų, tikslųjų mokslų, didelį dėmesį skiriame gimtajai kalbai. Labai džiugu, kad vis dar puoselėjamos Maironio idėjos – gimnazijoje aktyviai veikia Maironiečių draugija. Didžiuojamės, kad esame globojami šešių Kauno universitetų, kad turime sėkmingai veikiantį Karjeros centrą – jo dėka drąsiau renkamės ateities profesiją.

Po pamokų neskubame namo: pasineriame į kūrybinę veiklą teatro, šokių studijose, chore, fotografijos, muzikos būreliuose.

Apskritai smagu būti Tavo auginamu jaunu žmogumi. Ačiū. Gyvuok ilgai, mylima gimnazija.

Dolita
2013 metai